

vyhrůžka obžalovaných vážně míněna a způsobilá vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu, že ji pachatelé ihned provedou. Vzhledem k opačnému tvrzení zmáteční stížnosti jest dodati, že ohrožený hajný prohlásil jako svědek, že měl z vyhrůžky strach; i v četnickém oznámení se praví něco jiného, než tvrdí zmáteční stížnost, která líčí věc tak, jakoby se Č. vůbec neobával splnění vyhrůžek, totiž »že není obava, že by obžalovaní vyhrůžku ještě nyní vykonali a hajný Č. se vyhrůžky neobával« (rozumí se v době podání trestního oznámení, nikoliv v době spáchání činu, která je jediné rozhodná pro posouzení, zda byla vyhrůžka objektivně způsobilá vzbuditi důvodné obavy, že ji pachatel ihned vykoná, čili nic). Třebaže podle toho, co bylo uvedeno, nelze pokládati za zjištěno, že stěžovatel, třímaje nůž v ruce, šermoval jím hajnému před očima, nýbrž že si tak počíнал jen druhý obžalovaný, jest přece i stěžovatele pokládati za spoluzodpovědná podle zásad o spolupachatelství. Spolupachatelství nepředpokládá, jak mylně má za to zmáteční stížnost, předchozí dorozumění pachatelů, stačí, že oba vědomě spolupůsobili k dosažení téhož cíle, zprotivení se hajnému, konajícím službu nebezpečnou vyhrůžkou v úmyslu, by zmařili jeho služební výkon; tuto činnost a spolupachatelství zjišťuje rozsudek formálně bezvadně u obou obžalovaných. Neobstojí ani námitka, že soud nezjišťuje, v čem vlastně záležel služební výkon hajného, který obžalovaní násilným jednáním zmařili; pravíť rozsudek, že hajný vyzval oba obžalované, by opustili les a vydali nasbírané houby jako doličnou věc pocházející z lesního pychu; stěžovatel houby vydal, druhý obžalovaný se vzepřel a, když mu chtěl hajný houby odebrati, oba mu nadávali, vyhrožovali zlým nakládáním, ohrožující ho při tom nožem a stěžovatel se kromě toho zprotivil hajnému i tím, že, uchopiv ho za hůl a za pušku, by jich nemohl použití k obraně, křičel, že mu rovněž houby nevydá. Důsledkem toho hajný, vida se ohrožena, pustil i tašku s houbami, kterou mu před tím stěžovatel vydal, upustil od dalšího zápasu, i od toho, by obžalované vykázal z lesa a také od jejich předvedení k četnictvu. Podle těchto rozsudkových zjištění záležel služební úkon hajného v odnětí hub a ve vykázání pachatelů lesního pychu z lesa.

Čís. 3953.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 214 tr. zák. stačí zjištění, že obžalovaný zamlčením skutečností, jež mohly vésti k objevení pachatele zločinu, a popřením proti pravdě (na dotaz policejních agentů), že pachatele zná a že ho může popsati, podporoval osobu, o níž věděl, že vrchnost po ní jako po pachateli zločinu pátrá.

(Rozh. ze dne 3. října 1930, Zm II 262/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního

v Brně ze dne 7. června 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nadržování zločincům ukrýváním podle § 214 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem vytýká zmateční stížnost, že rozsudkový výrok, »že obžalovaný věděl, že dva muži, kteří před příchodem policie šli okolo něho, byli pachatelé, po nichž policie pátrala«, jest neúplný, an přehlíží, že obžalovaný na tuto okolnost nebyl tázán, o ní se nevyjádřil, a že kromě toho, že obžalovaný znal zločinnou povahu J-ovu, nevyšlo na jevo nic, z čeho by se s jistotou dalo souditi, že obžalovaný mohl nebo musel vědět, že pátrání policie směřuje proti oněm dvěma osobám jako pachatelům. Tím stížnost ve skutečnosti napadá jen přesvědčení soudu o subjektivní vině obžalovaného, k němuž dospěl logicky správným postupem, opíraje se o tyto zjištěné skutečnosti a o tyto úvahy: Policejní agenti S., P., O. a Sch. oznámili obžalovanému, že byl krátce před tím spáchán zločinný loupežný útok na Kateřinu Sch-ovou a že pátrající policisté jdou po stopě pachatelů; z tohoto sdělení obžalovaný seznal, pokud se týče musel seznati podle přesvědčení soudu, že oba mužové, kteří se krátce před příchodem agentů mimo jeho stavení ve chvatu ubírali a nejistě si počínali, přicházejíce z téže strany, odkud později přišli policejní agenti, směrem od místa spáchaného zločinu loupeže, jsou pachatelé, po nichž policie pátrá; obžalovaný, který, krátce po loupeži, za vylíčených okolností viděl jíti oním směrem Karla J-a, jehož jakož i jeho zločinnou povahu jako jeho dlouholetý poručník dobře znal, dokonce s ním mluvil a viděl, že v jeho průvodu byl druhý muž, kterého aspoň mohl policii popsati, — nejen že zamlčel skutečnosti, jež mohly vésti k objevení pachatelů (totiž že se krátce před příchodem policistů chvatně ubírali kolem jeho stavení oba muži, přicházejíce od místa spáchaného zločinu, že si nejistě počínali, že s nimi dokonce mluvil), nýbrž na otázky policejních agentů, zda je zná a zda je může popsati, popřel proti pravdě to i ono, ač jednoho, J-a, dobře znal, a jsa jeho dlouholetým poručníkem, znal i jeho zločinnou povahu a ač druhého — N-eho —, i když ho dříve neznal, mohl aspoň popsati; ba stěžovatel dokonce hleděl stížiti policejním agentům pátrání nepravdivým udáním, že jeden z pachatelů měl na hlavě vojenskou čepici, nebo že byl voják. Vzhledem k těmto formálně bezvadným zjištěním rozsudku neobstojí ani věcná námitka zmateční stížnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že prý rozsudek nemá výroku o subjektivní vině obžalovaného, nezjišťuje, že věděl, že svou činností, tajením pŕtahů, jež by mohly vésti k objevení pachatelů zločinu, podporoval pachatele zločinu neb aspoň věděl, že jde o osoby, po nichž úřady pátrají jako po domnělých pachatelích; vždyť soud zjišťuje, jak bylo řečeno, že obžalovaný svou činností podporoval osoby, o nichž věděl, že po nich vrchnost pátrá jako po pachatelích zločinu loupeže, a že to věděl jednak z výslovného sdělení policistů, jednak z okolností, jež sám seznal bezprostředně před jejich příchodem a z nichž musel poznati, že policií hledaní pachatelé zločinu loupeže jsou totožni

s oběma muži, s nimiž krátce před tím mluvil, a přes to, nebo spíše právě proto je podporoval proti pátrající po nich vrchnosti způsobem výše vylíčeným.

Čís. 3954.

Právo majitele známky k zápoředi vztahuje se na označení zboží stejná nebo zaměnitelně podobná se zapsanou známkou.

Pojetí chráněné slovní známky do jiného označení zboží není za všech okolností zakázáno.

Aby bylo lze mluvit o takovém označení zboží, které je za ostatních podmínek §§ 23, 25 zák. o ochr. zn. zásahem do známkových práv, nestačí, že značka na zboží přichází, nebylo-li jí použito k označení zboží, t. j. jako (neoprávněného) údaje o původu vlastního zboží, nýbrž stalo-li se tak za účelem jiným.

Povaha použití cizího slova známkového na vlastním zboží může býti jakožto užívání známky (i cizí) vyloučena dodatky, z nichž je zřejmo (způsobem, který by obstál před měřítkem § 25 zák. o ochr. znám.), že bylo cizího slova známkového použito k údajům popisným.

Známkové právo není porušeno takovým užitím slova za známku chráněného, jemuž se v obchodním styku nepřikládá význam poukazu na původ zboží.

Je-li podkladem přečinu § 24 týž čin jako přečinu § 23 zák. o ochr. zn., ale ve vztahu k firmě a ke jménu soukromého žalobce, nemůže jíti o ideální souběh oněch přečinů, pokud je tu právě ona firma soukromého žalobce jeho chráněnou známkou, již podle obvinění podle § 23 zákona užíval obžalovaný k označení svého zboží. Bylo by tu přípustné jen tehda uznati obžalovaného vinným kromě přečinu § 23 i přečinem § 24, kdyby označení zboží obžalovaného zakládalo i porušení takových v § 24 oprávněnému k výlučnému užívání vyhrazených označení, jež nejsou pojata do jeho ochranné známky.

I zhotovení léků na lékařský předpis je prodejem (§ 1166 obč. zák.). Není přípustno trestati týž čin v ideálním souběhu dvou skutkových podstat (podle § 23 zák. o ochr. zn. a podle § 29 zák. proti nekalé soutěži), nejde-li o porušení různých právních statků, chráněných různými trestními zákazy.

(Rozh. ze dne 4. října 1930, Zm I 527/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ 23 a 24 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. a přečinem podle § 29 odst. (1) a (2) zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výrocích, jimiž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 23 zákona o ochraně známek a přečinem podle § 29